

บทที่ 5

การอภิปรายผล สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การอภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นเชิงการพัฒนา (developmental research) แบบรายการพฤติกรรมเด็กทารกและวัยเตาะแตะช่วงอายุ 7 – 30 เดือนฉบับภาษาไทย ซึ่งเครื่องมือนี้สร้างโดย Georgia DeGangi, Susan Poisson, Ruth Sickel และ Andrea Wiener ในปี ค.ศ. 1995 ซึ่งพัฒนามาเพื่อให้ผู้ปกครองและวิชาชีพที่เกี่ยวข้องใช้เพื่อทำการคัดกรองเบื้องต้นในการดูพฤติกรรมที่แสดงถึงปัญหาการบูรณาการประสาทความรู้สึกลและการควบคุมตนเอง และสามารถใช้ทดสอบเพื่อคัดกรองปัญหาการบูรณาการประสาทความรู้สึกลและการควบคุมตนเองในเด็กทารกและวัยเตาะแตะในช่วง 7-30 เดือน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทดลองใช้ในกลุ่มตัวอย่างผู้ดูแล/ผู้ปกครองเด็กทารกและวัยเตาะแตะจำนวน 120 คน พบว่าเด็กในความดูแลของกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิงร้อยละ 57.50 และเพศชายร้อยละ 42.50 และอายุเฉลี่ยของเด็กในความดูแลของกลุ่มตัวอย่างคือ 19 เดือน

สำหรับแบบประเมินที่ได้ส่วนแรกเป็นข้อมูลส่วนบุคคลและคำอธิบายการกรอกแบบรายการพฤติกรรม ส่วนที่สองเป็นแบบรายการพฤติกรรมจำนวน 9 หัวข้อหลักและส่วนสุดท้ายเป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากการทดลองใช้แบบรายการพฤติกรรม ซึ่งหัวข้อในการประเมิน 9 หัวข้อหลักประกอบด้วย

- (1) การควบคุมพฤติกรรมตัวเอง
- (2) สมาธิ
- (3) การนอน
- (4) การกินหรือการป้อนอาหาร
- (5) การแต่งตัว การอาบน้ำ การสัมผัส
- (6) การเคลื่อนไหว
- (7) การฟัง ภาษาและเสียง
- (8) การมองและการมองเห็น
- (9) ความผูกพัน-อารมณ์

ซึ่งทั้ง 9 หัวข้อหลักทั้งหมดมี 58 ข้อย่อย ประกอบไปด้วยการคัดกรองทั่ว ๆ ไปจำนวน 21 ข้อย่อย และการคัดกรองที่จำเพาะเจาะจงตามอายุจำนวน 37 ข้อย่อยซึ่งวัดการตอบสนอง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมพฤติกรรมตัวเอง ด้านสมาธิ ด้านการนอน ด้านการแต่งตัว การอาบน้ำ การสัมผัส และด้านความผูกพัน-อารมณ์

จากการนำแบบรายการพฤติกรรมไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างพบว่า การประเมินโดยใช้แบบรายการพฤติกรรมนี้ผู้ปกครองใช้เวลาประมาณ 10 – 20 นาทีต่อชุด ซึ่งถือว่าใช้เวลาไม่นาน และสะดวกในการใช้คัดกรองความผิดปกติของพฤติกรรมในด้านดังกล่าวของเด็ก และพบว่า ลักษณะเด่นของแบบรายการพฤติกรรมคือ เป็นแบบรายการพฤติกรรมที่ อธิบายพฤติกรรมของเด็กได้เข้าใจง่ายพบทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยผู้ปกครองและวิชาชีพที่เกี่ยวข้องได้ใช้คัดกรองความผิดปกติของประสาทความรู้สึกในแง่การปรับระดับประสาทความรู้สึกและการแสดงออกของพฤติกรรมผ่านกิจกรรมการดำเนินชีวิตในชีวิตประจำวันของเด็กที่สัมพันธ์กับระบบประสาทความรู้สึกได้และยังสามารถใช้คัดกรองเบื้องต้นถึงปัญหาของการบูรณาการประสาทความรู้สึกที่ส่งผลกระทบต่อปัญหาสมาธิและปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรมและการเรียนรู้ นั่นคือเป็นแบบรายการพฤติกรรมที่สอดคล้องกับกิจกรรมการดำเนินชีวิตที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเด็กเล็ก ซึ่งผู้ปกครองสามารถสังเกตความผิดปกติในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ผิดปกติของเด็กได้ง่ายขึ้น ด้วยเหตุผลที่ว่าปัญหาของการควบคุมการแสดงออกของพฤติกรรมอันเนื่องมาจากความผิดปกติในการปรับระดับข้อมูลทางประสาทสัมผัสมักจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตประจำวันของเด็ก เช่น การนอน การหลับตื่น อารมณ์การควบคุมตนเอง สมาธิ การกิน หรือการป้อนอาหาร และการตอบสนองต่อสิ่งเร้าความรู้สึกแต่ละด้าน ปัญหาเหล่านี้ผู้ปกครองส่วนใหญ่มักพบแต่อาจคิดว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นตามวัยหรือตามธรรมชาติของวัยเด็ก ซึ่งตามทฤษฎีการบูรณาการประสาทความรู้สึกนั้น พฤติกรรมเหล่านี้อาจเป็นความเสี่ยงต่อการบกพร่องในการบูรณาการประสาทความรู้สึกที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมและการเรียนรู้ของเด็กต่อไป

แม้ว่างานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาตรวจสอบคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือนี้เพียงอย่างเดียวคือ ความตรงตามเนื้อหา ดังนั้นเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในทางคลินิกต่อไป แบบรายการพฤติกรรมนี้ ถือเป็นต้นแบบที่มีความเป็นไปได้ ที่จะสามารถนำไปศึกษาคุณสมบัติทางการวัดอื่น ๆ ต่อไป เพื่อนำไปใช้ในการคัดกรองปัญหาการปรับระดับสิ่งเร้าประสาทความรู้สึกในเด็กเล็กต่อไป

ปัญหาที่พบและขอเสนอแนะในการใช้แบบรายการพฤติกรรมเด็กทารกและวัยเตาะแตะ ช่วงอายุ 7 - 30 เดือน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการตีความข้อคำถามของกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง/ผู้ดูแล เนื่องจากข้อคำถามเป็นคำถามมีการใช้คำที่มีความเฉพาะเจาะจงและผ่านกระบวนการแปลกลับจึงไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมหรืออธิบายมาก คำที่ใช้บางคำมีความเฉพาะเจาะจง เช่น ผิวสัมผัส หรือมีความ

เป็นนามธรรมมากเกินไป ทำให้ผู้กรอกข้อมูลบางคนคิดว่าแบบรายการพฤติกรรมนี้ยากหรือไม่ เข้าใจคำถามซึ่งถ้ามีการปรับปรุงแบบรายการพฤติกรรมนี้อีกอาจมีคำอธิบายได้วงเล็บหรือเชิงอรรถ และมาตรวัด (scale) การบอกระดับในการเกิดพฤติกรรมเพิ่มเติมบางข้อซึ่งบางข้อมีการระบุไว้เช่น การใช้เวลาที่ต้องใช้เพื่อทำให้เด็กสงบลง ดังนั้นในการปรับปรุงแบบรายการพฤติกรรมนี้คือ การทำให้ข้อคำถามเป็นที่เข้าใจตรงกันในการใช้กับกลุ่มตัวอย่างว่าแต่ละข้อต้องการสื่อถึงปัญหา พฤติกรรมใดและพฤติกรรมดังกล่าวเป็นอย่างไร วัดได้เช่นไรได้ มีการแก้ไขและยกตัวอย่างเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะเพื่อให้คำถามชัดเจนมากขึ้น ในฉบับที่แสดงไว้ในบทที่ 4

ปัญหาที่พบได้ในกระบวนการนำไปทดลองใช้ คือ เวลาของการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้อาจจะไม่สอดคล้องหรือสะดวกกับกลุ่มตัวอย่างเพราะเป็นช่วงเวลาเร่งด่วนหรือต้องดูแลบุตรที่มาด้วยไปพร้อม ๆ กับการกรอกข้อมูลทำให้กลุ่มตัวอย่างบางท่านอาจจะมีเวลาน้อยในการอ่านข้อคำถาม โดยเฉพาะการให้ตอบคำถามแบบปลายเปิดที่ต้องอาศัยการเขียน ดังนั้น บางท่านจะบอกเฉพาะเลขที่ข้อที่พบว่ามีปัญหาหรือไม่เข้าใจ แต่ไม่ได้ให้รายละเอียดเหตุผลว่าทำไม ดังนั้นข้อมูลส่วนของการคิดเห็นจึงได้ไม่ครบถ้วนในส่วนของการรายละเอียด ผู้วิจัยได้แก้ไขโดยการขอให้อธิบายเพิ่มเติมแต่เนื่องด้วยปัญหาของเวลาที่จำกัดดังกล่าว บางครั้งแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะกรอกเพิ่มเติมแต่ผู้วิจัยสังเกตพบว่าจะเป็นการอธิบายสั้น ๆ และนอกจากนี้ การนำไปใช้ในอนาคตกับผู้ปกครองที่จะตอบแบบสอบถามนี้ควรกระทำการสอบถามในขั้นต้นให้มั่นใจว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิดต่อเนื่องและสม่ำเสมอ โดยควรจะมีเวลาอยู่กับเด็กทุกวันอย่างน้อย 6-8 ชั่วโมงเนื่องจากผู้ปกครอง/ผู้ดูแลต้องเป็นผู้กรอกระบุความถี่ในการเกิดพฤติกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากที่สุดเกี่ยวกับตัวเด็ก ผู้ปกครอง/ผู้ดูแลควรเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กหรืออยู่กับเด็กมากที่สุดเพราะบางคำถาม ถามความถี่ระหว่างวัน นอกจากนี้ ยังสังเกตพบว่าผู้ปกครองที่เคยมีบุตรมาแล้วอย่างน้อย 1 คนเมื่อทำแบบรายการพฤติกรรมของบุตรคนที่ทำการทดสอบจะสามารถเปรียบเทียบและเข้าใจพฤติกรรมเด็กได้ดีกว่าเพราะสามารถเปรียบเทียบพฤติกรรมจากข้อคำถามระหว่างบุตรด้วยกัน และพบว่าผู้ปกครองที่มีความรู้หรือทำงานเกี่ยวกับเด็กจะค่อนข้างเข้าใจคำถามในแบบรายการพฤติกรรมมากกว่า

อย่างไรก็ตามในกระบวนการวิจัยการศึกษานำร่องการใช้แบบประเมินนี้พบว่า แม้ว่าแบบสอบถามจะผ่านกระบวนการแปลกลับและพิจารณาความตรงตามเนื้อหาซึ่งพบว่ายังต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมเนื่องจากยังมีการระบุว่าเข้าใจยากในการให้ข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่วนใหญ่ระบุว่าเข้าใจยาก หรือไม่เข้าใจเป็นส่วนใหญ่อาจเป็นเพราะข้อจำกัดในกระบวนการวิจัยนั้นคือ ในกระบวนการแปลกลับและกระบวนการหาความตรงตามเนื้อหานี้ใช้ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเป็นบุคคลในวิชาชีพซึ่งเข้าใจความหมายของคำและ

ประโยชน์เป็นส่วนใหญ่และมีจำนวนน้อยเนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องเวลาและงบประมาณในการวิจัย จากการนำมาทดลองใช้พบว่าแบบประเมินนี้ได้ปรับเนื้อหาและบริบทให้สอดคล้องกับบริบทเด็กไทยเนื่องจากผู้ปกครองระบุเพียงไม่เข้าใจในการสื่อภาษา และการใช้คำที่ยากแก่การเข้าใจแต่อย่างไรก็ตามในการใช้ภาษาของแบบประเมินยังคงเป็นภาษาทางวิชาชีพซึ่งยังต้องการการพิจารณาจากบุคคลภายนอกวิชาชีพในการปรับแก้เนื้อหาต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อพัฒนาแบบรายการพฤติกรรมเด็กทารกและวัยเตาะแตะช่วงอายุ 7 – 30 เดือนฉบับภาษาไทยด้วยกระบวนการแปลกลับโดยผู้เชี่ยวชาญและกระบวนการพิจารณาความถูกต้องแม่นยำของเนื้อหาใจความและบริบททางวัฒนธรรม และวัตถุประสงค์รองคือ เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบรายการพฤติกรรมเด็กทารกและวัยเตาะแตะช่วงอายุ 7 – 30 เดือนฉบับภาษาไทย และเพื่อนำไปทดลองใช้เพื่อพิจารณาความเข้าใจและข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่างและเป็นแนวทางในการนำไปปรับปรุงใช้ต่อไป

จากกระบวนการวิจัยและนำไปทดลองใช้ได้แบบรายการพฤติกรรมเด็กทารกและวัยเตาะแตะช่วงอายุ 7 – 30 เดือนฉบับภาษาไทยที่ผ่านกระบวนการแปลและแปลกลับ กระบวนการพิจารณาความถูกต้องและแม่นยำของเนื้อหาใจความและบริบททางวัฒนธรรม กระบวนการหาความตรงตามเนื้อหา และกระบวนการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะหลังจากนำไปทดลองใช้กับผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อนำไปทดลองใช้เพื่อหาข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองกลุ่มตัวอย่าง พบข้อที่ต้องแก้ไขเพิ่มเติม 7 หัวข้อหลักรวมแล้วมีจำนวน 10 ข้อย่อยจาก 9 หัวข้อหลักหรือ 58 ข้อย่อย โดยหลังจากนำไปทดลองใช้ผู้ปกครองได้ระบุปัญหาในการใช้ได้แก่ไม่เข้าใจหรือเข้าใจยากเป็นส่วนใหญ่ แก้ไขโดยการอธิบายเพิ่มเติม การยกตัวอย่างเพิ่มเติมให้บุคคลทั่วไปได้เข้าใจง่ายขึ้น การเปลี่ยนประโยคโดยใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการ เป็นต้นซึ่งรายละเอียดของข้อเสนอแนะและการแก้ไขแสดงไว้ในบทที่ 4 ตารางที่ 4.5

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาตรวจสอบคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือนี้เพียงอย่างเดียวคือ ความตรงตามเนื้อหา ดังนั้นเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในทางคลินิกต่อไป แบบรายการพฤติกรรมนี้ถือเป็นต้นแบบที่มีความเป็นไปได้ที่จะสามารถนำไปศึกษาคุณสมบัติทางการวัดอื่น ๆ ต่อไป เพื่อนำไปใช้ในการคัดกรองปัญหาความบกพร่องในการปรับระดับประสาทความรู้สึกลูกเล็กต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. นำไปศึกษาต่อในเรื่องของคุณสมบัติการวัด (psychometric properties) อื่น ๆ ต่อไปเช่น การศึกษาค่าความเที่ยง (reliability) การศึกษาคะแนนจุดตัดเพื่อตัดสิน ซึ่งถึงปัญหาและบ่งชี้ว่าเด็กอยู่ใน “ช่วงเสี่ยง” หรือ “ปกติ” ของเด็กไทย เป็นต้น
2. นำไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางวิชาชีพเป็นบุคคลในวิชาชีพอื่น เพื่อวัดความเข้าใจในการสื่อสารของแบบประเมินต่อไป
3. นำข้อมูลและวิธีการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเป็นแนวทางในการพัฒนาแบบประเมิน/รายการพฤติกรรมหรือประยุกต์ใช้ในการประเมินในเด็กกลุ่มเสี่ยงหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เป็นเด็กเล็กหรือวัยเตาะแตะต่อไป

